

Hồi 57

Lam Tiểu Diệp Hận Dụng Thần Công Cứu Mã Quân Vũ

B

ạch Vân Phi nhẹ bước đến bên giường nhìn Lam Tiểu Diệp thân mật nói:

- Lam muội. Hiện giờ tử có thể xem thử Vũ huynh không?

Lam Tiểu Diệp cười, nói:

- Cũng được. nhưng khí huyết huynh ấy hiện giờ lưu thông rất yếu. Các kinh mạch đều bị chai cứng hết. Tốt hơn là cứ để yên, đừng động đến thân thể của huynh ấy.

Bạch Vân Phi nói:

- Tử quá nóng lòng. Thế thì tử sẽ nhẹ nhàng mà xem xét thôi.

Vừa nói, nàng vừa đặt nhẹ bàn tay lên ngực của Mã Quân Vũ.

Khi thấy tim của Mã Quân Vũ đã đều theo nhịp thở, Bạch Vân Phi mừng quá nói lớn:

- Cảm ơn Lam muội. Lam muội đã hồi sinh cho một xác chết. Vũ huynh nhất định sẽ biết ơn muội suốt đời.

Lam Tiểu Diệp sắc mặt thay đổi. Tuy nhiên nàng vẫn giữ vẻ trầm lặng nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Muội đâu cần chàng biết ơn. Việc cứu chữa này, muội làm hoàn toàn vì tử tử.

Bạch Vân Phi muốn nói thêm nhưng thấy nét mặt lạnh nhạt của Lam Tiểu Diệp thì ái ngại, đứng lặng thinh.

Qua một lúc, nàng mới cất tiếng hỏi:

- Lam muội. Muội nói thế thì tử phải cảm ơn muội thay chàng.

Lam Tiểu Diệp bỗng nhiên nhắm đôi mắt lại, hai giọt lệ ứa ra, lăn tròn xuống đôi má. Nàng khẽ nói:

- Lúc thân mẫu muội lâm chung có dặn rằng: “Người đàn ông nào càng dễ mến thì càng độc ác.” Thân mẫu không cho muội được phép mến đàn ông, dẫu người ấy hiền từ đến bậc nào. Nay muội cứu người này là đã có tội với linh hồn thân mẫu rồi. Chỉ vì không chịu nổi cái khổ đau của tử tử nên muội nhắm mắt làm liều. Đợi khi người này bình phục rồi,

muội phải lập tức trở về Bách Hoa Cốc, quỳ trước mộ thân mẫu mà khóc một trận để chuộc lại cái tội bội nghịch di ngôn của người.

Bạch Vân Phi thở dài nói:

- Lời di ngôn của Thúy bảo mẫu quá khắc nghiệt. Chẳng qua là trong lúc đau khổ, bảo mẫu hần học thế thôi. Muội là người thông minh, hãy thử xét lại lời tử nói xem có đúng thế chẳng?

Lam Tiểu Điệp chưa kịp trả lời thì ngoài thạch thất bỗng nổi lên một tiếng hét. Tiếng hét đó tuy không lớn lắm, song tai của hai vị kỳ nữ này rất thính. Họ đoán biết tiếng hét ấy là của Phàn Tú Vỹ.

Bạch Vân Phi nhú đôi mày liễu, muốn mở cửa chạy ra nhưng Lam Tiểu Điệp cản lại, nói:

- Tử tử chờ nên mở cửa.

Bạch Vân Phi ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Tại sao thế?

Lam Tiểu Điệp nhìn vào mặt Mã Quân Vũ nói:

- Ngũ tạng của người này mới được lành lại chưa được bao lâu, kinh mạch còn yếu. Nếu có người chạy vào đây làm rộn lên thì sợ khí huyết chạy ngược trở lại thì công của muội bỏ ra sẽ phí mất.

Bạch Vân Phi nói:

- Nếu có cường địch đến Bạch Vân Hiệp mà tử không ra mặt thì sợ họ không chống lại nổi.

Lam Tiểu Điệp e dè nói:

- Nếu tử tử mở cửa, e Loan cô nương chạy vào đây quấy động thì bệnh tình của chàng còn nặng hơn trước nữa. Tử tử liệu cách nào?

Tiếng nói của Lam Tiểu Điệp chưa dứt thì bên ngoài Lý Thanh Loan đã hét lên lanh lảnh:

- Đại tử tử. Có kẻ địch lên vào Bạch Vân Hiệp.

Bạch Vân Phi không dám mở cửa, cất tiếng đáp ra ngoài:

- Chúng tôi đang chữa bệnh cho Vũ huynh. Lúc này là lúc tối quan trọng, không thể bỏ ra ngoài được. Nếu có địch đến thì các người phải hiệp sức với nhau mà ngăn địch. Chỉ cần không cho địch nhân đến gần cửa động này là được rồi.

Lý Thanh Loan “ừ” một tiếng rồi quay mình chạy đi.

Bạch Vân Phi quay đầu lại thì thấy Lam Tiểu Diệp đã ra tay đả thông kỳ kinh bát mạch cho Mã Quân Vũ. Thủ pháp của nàng hoàn toàn khác với Bạch Vân Phi.

Lam Tiểu Diệp đả thông các huyết đạo đúng hai canh giờ mới ngừng tay, hai mắt tròn xoe, hai tay buông thõng nhìn Mã Quân Vũ mỉm cười.

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Diệp như có một cái gì thủy my, dễ thương. Nhưng nhìn Mã Quân Vũ một lúc thì đột nhiên Lam Tiểu Diệp đổi khác. Nàng bước nhanh đến bên giường, rút con dao nhọn, đôi mắt lóe hào quang, mặt đầy sát khí. Hình như nàng thủ thế đề phong Mã Quân Vũ có hành động bất thường là nàng hạ thủ ngay.

Bạch Vân Phi kinh sợ, nhảy đến bên Lam Tiểu Diệp, ghé tai nói nhỏ:

- Lam muội. Chàng đã tỉnh lại sao? Có gì mà muội lại khẩn trương như thế?

Toàn bộ kinh mạch của Mã Quân Vũ lúc này đã được phục nguyên, máu huyết lưu thông, tim đập rất mạnh. Lam Tiểu Diệp đã biết là chỉ cần qua vài canh giờ nữa là chân khí của Mã Quân Vũ sẽ phục nguyên và chàng có thể tự mình hành công được.

Lam Tiểu Diệp không đáp lời của Bạch Vân Phi, cứ cầm dao nhọn lăm le, đôi mắt đăm đăm nhìn Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi nghĩ thầm:

“Cô nương này đã bị in sâu vào tâm khảm lời di ngôn của thân mẫu rồi. Lúc nào nàng cũng coi đàn ông là kẻ độc ác, xấu xa. Trong lúc Mã Quân Vũ đang phục hồi kinh mạch, biết đâu chàng vì chưa tỉnh trí mà có những cử chỉ lầm lỗi, phạm đến nàng thì chắc nàng chẳng dung tình. Mã Quân Vũ được nàng cứu sống rồi lại thiệt mạng bởi lưỡi dao kia thì thật là vô lý. Chi bằng ta thay Lam muội tiếp tục giúp cho Vũ huynh hành công thì mới tránh được điều nguy hiểm.”

Nghĩ như vậy, Bạch Vân Phi nói với Lam Tiểu Diệp:

- Lam muội. Muội đem hết công lực cứu chàng thật là một việc làm khó khăn. Giờ sao muội lại có ác ý?

Lam Tiểu Diệp lạnh lùng nói:

- Muội đã nói với tỷ tỷ rồi. Muội cứu chàng chỉ vì không thể làm ngơ trước nỗi đau khổ của tỷ tỷ mà thôi. Bây giờ chàng đã sống lại thì muội không thể nào quên lời di ngôn của thân mẫu được.

Bạch Vân Phi nắm tay Lam Tiểu Diệp thở dài, nói:

- Hiện giờ kinh mạch trong cơ thể của Vũ huynh đã lưu thông. Chỉ còn giúp cho Vũ huynh điều hành chân lực là xong. Việc này muội cứ để tỷ thay muội làm có được không?

Lam Tiểu Diệp cúi đầu nhìn con dao trong tay, mỉm cười:

- Muội biết nổi bắn khoăn của tử rồi. Có phải tử sợ muội giết chàng không?

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Diệp nói đúng ý mình nên không giấu giếm, gật đầu đáp:

- Muội nói không sai. Trong lúc bệnh vừa lành thì tinh thần Vũ huynh chưa phục hồi hoàn toàn, biết đâu chàng có cử chỉ làm cho muội hiểu lầm mà sinh ra điều bi đát. Hơn nữa muội đang mang nặng một thành kiến mà Thuý bảo mẫu đã hun đúc cho muội từ tấm bé.

Lam Tiểu Diệp từ từ lùi lại đằng sau, chậm bước đến một góc phòng, đưa mắt nhìn nhìn Bạch Vân Phi đang sắp sửa dùng chân lực đả thông huyết mạch cho Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi nhảy lên giường, khoanh chân lại, đặt tay lên Mạch Môn của Mã Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Hiện giờ kinh mạch của chàng đang chạy rất mạnh mà chân khí chưa tụ lại được. Sau khi chân khí chàng quy tụ rồi, phải đỡ chàng ngồi dậy mới chống được cường lực của mạch máu. Nếu không chàng sẽ nổi khùng lên thì nguy đấy.

Bạch Vân Phi nghe Lam Tiểu Diệp nói thì cũng ái ngại trong lòng.

Điều khó khăn nhất là Bạch Vân Phi cũng như Lam Tiểu Diệp đều tỵ hiềm, không muốn đụng chạm vào mình Mã Quân Vũ. Trong lúc Mã Quân Vũ mê man bất tỉnh thì họ có thể làm đủ cách để cứu chữa nhưng lúc Mã Quân Vũ đã tỉnh lại mà họ đụng chạm đến người Mã Quân Vũ thì là một điều thẹn thùng không thể nào chịu nổi.

Bạch Vân Phi quay đầu lại hỏi Lam Tiểu Diệp:

- Lam muội. Nếu tử dùng ngón tay điểm nơi mạch Môn làm chậm lại áp lực trong kinh mạch cũng không được sao?

Lam Tiểu Diệp lắc đầu nói:

- Không thể nào được. Tử tử nên nhớ rằng hiện nay ngũ tạng và kinh mạch của chàng điều hành mạnh như vậy là do muội truyền nguyên khí sang để bắt cơ thể chàng phải hoạt động. Thật ra thì chân khí của chàng tan mất hết rồi, không còn liên hệ gì đến kinh mạch nữa. Do đó, muốn cho chân khí bản thân chàng hoà hợp với kinh mạch thì phải làm cho chân khí ất tụ lại ở Đơn Điền, tiếp nhận và điều khiển kinh mạch. Tử tử không đỡ chàng dậy thì hỏng mất.

Bạch Vân Phi biết cách chữa bệnh của Lam Tiểu Diệp cao siêu và ảo diệu vô cùng, không thể nào hiểu trong một lúc được nên nàng không hỏi nữa, nhắm mắt vận công và đưa tay chặn lấy Huyền Cơ huyết của Mã Quân Vũ.

Nhưng tay nàng chưa đụng đến Mã Quân Vũ thì bỗng nhiên nàng nghe Mã Quân Vũ thở một hơi dài làm nàng vội rút tay về. Nàng chỉ thấy Mã Quân Vũ hé mắt ra rồi lại nằm yên như cũ.

Tuy chỉ trong thời gian nháy mắt nhưng Bạch Vân Phi cũng cảm thấy thẹn thùng, khó chịu. Nàng không dám dùng tay ấn trên Huyền Cơ huyết của Mã Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp biết ý, nhoẻn miệng cười, bước đến nói nhỏ vào tai của Bạch Vân Phi:

- Tỷ tỷ ơi. Hãy mau ra tay đi. Chàng tỉnh lại rồi đó. Nếu chậm trễ thì cường lực trong kinh mạch sẽ làm chàng điên lên đó. Để muội giúp cho tỷ tỷ một tay.

Dứt lời, Lam Tiểu Diệp đặt một bàn tay lên vai Bạch Vân Phi. Nàng thấy một luồng hơi nóng như nước sôi truyền qua vai, chạy khắp thân thể.

Bạch Vân Phi kinh ngạc nhủ thầm:

“Ôi chao. Chân lực của Lam muội quả thật uyên thâm. Ta so với nàng thì không thể bì được. Thảo nào nàng có thể dùng chân lực chữa bệnh cho Vũ huynh.”

Trong lúc Bạch Vân Phi đang ngỡ ngàng thì Lam Tiểu Diệp đã giục:

- Tỷ tỷ hãy tiếp chân lực cho chàng kéo trễ.

Bạch Vân Phi bị thúc ép, vội đưa tay đặt lên Huyền Cơ huyết của Mã Quân Vũ.

Thế là công lực của Lam Tiểu Diệp truyền sang Bạch Vân Phi rồi chuyển qua người Mã Quân Vũ với một sức mạnh dị thường. Sắc mặt Mã Quân Vũ từ từ đỏ hồng lên, hơi thở mạnh dần, tim đập rõ hơn. Qua một lúc sau, chàng mở mắt ra, sững sờ nhìn Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi mặt ửng đỏ, thẹn thùng toan rút tay về thì bên tai đã nghe tiếng của Lam Tiểu Diệp nói hối hả:

- Tỷ tỷ chớ nên thu tay về trong lúc này. Kinh mạch của chàng đang lưu thông đến độ khẩn cấp. Nếu không chặn lại ở Huyền Cơ huyết thì áp lực của kinh mạch vẫn vận hành quá sức, không thể tụ hợp lại ở Đôn Điền và chàng sẽ...

Lam Tiểu Diệp chưa nói dứt câu thì hai tay của Mã Quân Vũ đã quơ quào bậy bạ. Mặt nàng đỏ bừng lên, đôi mắt trợn ngược, hơi thở dồn dập như có một vật gì ngăn chặn ở ngực.

Là một thiếu nữ đang xuân, Bạch Vân Phi không đủ lý trí để trấn áp thẹn thùng. Khi bị Mã Quân Vũ đụng trúng như thế thì nàng rút tay lại, buông khỏi Huyền Cơ huyết.

Mã Quân Vũ bị áp lực trong kinh mạch kích động, tâm thần rối loạn, không còn tự chủ được nữa. Chàng toan vùng dậy thì một luồng gió từ sau lưng Bạch Vân Phi đẩy tới. Tấm thân ẻo lả của Lam Tiểu Diệp đã lạnh lẽo phóng đến bên Mã Quân Vũ. Nàng dùng tay đè ngực Mã Quân Vũ, vận sức ấn Mã Quân Vũ nằm yên xuống giường như cũ.

Trong lúc đó thì Bạch Vân Phi đã lui ra xa mấy bước.

Lam Tiểu Diệp nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Nếu tử không chịu khó giúp chàng thì muội chỉ còn cách dùng chân lực áp đảo cơ thể chàng, chờ vài canh giờ nữa cho chân khí tụ lại Đơn Điền thì mới tránh khỏi nạn này. Nhưng nếu trong thời gian ấy, chàng có cử chỉ gì thì muội không còn biết làm cách nào hơn là...

Nói đến đây, Lam Tiểu Diệp rút thanh đao sáng quắc ra để sẵn nơi giường.

Trong thời gian hai ngày một đêm, tuy Lam Tiểu Diệp chữa bệnh cho Mã Quân Vũ nhưng thái độ nàng trước sau như một, lúc nào cũng lạnh nhạt. Giờ đây, nàng lại để sẵn thanh đao một bên để đề phòng sự biến động của Mã Quân Vũ. Cử chỉ ấy làm cho Bạch Vân Phi không sao an lòng được. Nàng nhìn thấy mắt của Lam Tiểu Diệp cũng lóng lánh, không khác gì thanh đao bên cạnh.

Thật là rắc rối. Hai nàng kỳ nữ ra sức chữa bệnh cho chàng trai, mong chàng mau tỉnh lại. Nhưng khi chàng tỉnh lại thì họ lại sợ sệt.

Đột nhiên, Lam Tiểu Diệp “hừ” một tiếng, thân mình giật lùi ra sau một chút.

Bạch Vân Phi thất kinh, quay lại nhìn thì thấy tay trái của Mã Quân Vũ đang lay động và chạm nhẹ vào người Lam Tiểu Diệp.

Bây giờ Mã Quân Vũ đã tỉnh, hơi thở cũng đều đặn. Tuy nhiên thần trí của chàng chưa hoàn toàn sáng suốt.

Lam Tiểu Diệp vẫn dùng công lực, một mặt trấn áp Mã Quân Vũ, một mặt giúp cho Mã Quân Vũ hòa hợp chân lực.

Bạch Vân Phi không rời mắt khỏi Lam Tiểu Diệp. Nàng sợ trong lúc này, nếu Mã Quân Vũ có cử động nào khiếm nhã thì không thể tránh khỏi sự trừng phạt của Lam Tiểu Diệp, mặc dù Lam Tiểu Diệp biết chàng đang trong trạng thái cuồng loạn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chẳng ai còn biết là bao lâu.

Bỗng từ bên ngoài có tiếng nói lạnh lạnh của Lý Thanh Loan:

- Người tuy là bạn của Vũ ca, song cũng không thể vào.

Tiếp đó một giọng nói trầm trầm hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Lý Thanh Loan nói:

- Đại tỷ tử đang chữa thương cho Vũ ca. Tôi mà còn không được vào thì Tô huynh làm sao vào được.

Bạch Vân Phi nghe Lý Thanh Loan nói “Tô huynh” thì nàng kinh ngạc, lẩm bẩm:

“A. Lại là Tô Hùng. Tên xảo quyệt đó đến đây để làm gì? Loan muội lại thật thà, nếu gặp hấn một mình bên ngoài thì nguy to.”

Bỗng có tiếng Phàn Tú Vỹ nói:

- Nơi thạch thất là cấm địa của chủ nhân. Người đòi vào đó làm sao được.

Tiếng nói của Phàn Tú Vũ làm Bạch Vân Phi yên tâm. Nàng nở một nụ cười tự phụ, nhủ thầm:

“Phàn Tú Vũ là một người có kinh nghiệm trên giang hồ, dẫu Tô Hùng có điều ngoa, gian xảo đến đâu cũng không thể lừa gạt người này được.”

Lại nghe tiếng Lý Thanh Loan nói với Phàn Tú Vũ:

- Phàn tử tử. Người này là bạn tốt của Vũ ca.

Tô Hùng cười khế nói:

- Vũ huynh bị ai đả thương vậy? Hiện giờ bệnh tình của Vũ huynh thế nào?

Bạch Vân Phi ngồi trong thạch thất, nghe Tô Hùng nói thế thì chửi thầm:

“Hừ. Thật là kẻ nham hiểm không lương”

Nàng đang hần học thì bỗng thấy một luồng sáng chói mắt. Lam Tiểu Diệp đã cầm con dao dí vào ngực Mã Quân Vũ nhưng tay của nàng vẫn không rời huyết đạo.

Biến cố đột ngột như vậy làm cho Bạch Vân Phi kinh hãi, không còn nghĩ đến đứa xảo quyết Tô Hùng đang đứng trước cửa động nữa mà lo lắng đến hành động của Tiểu Diệp mà thôi.

Nàng vội nói:

- Diệp muội muội! Chàng có hành động gì phạm đến muội sao?

Tiểu Diệp mỉm cười đáp:

- Chưa! Nhưng chàng sắp tỉnh rồi, nên muội phải phòng bị trước.

Bạch Vân Phi thở dài như trút được cái gì, lo lắng nói:

- Nếu tinh thần của Vũ huynh đã trở lại bình thường thì Vũ huynh chẳng bao giờ có cử chỉ khiếm nhã đâu. Tử biết tư cách của chàng, muội muội đừng có lo!

Tiểu Diệp lắc đầu;

- Không! Thân mẫu em có dạy: “Người đàn ông nào thật thà, dễ mến thì người ấy lại càng xấu xa độc ác hơn.”

Bạch Vân Phi thở dài bảo :

- Nhưng muội muội có giết chàng thì nhớ cho tử biết trước rồi hãy xuống tay, đừng có âm thầm thọc con dao ấy vào ngực chàng đấy nhé.

Tiểu Diệp chưa trả lời thì lại có tiếng Tô Hùng nói ở ngoài nhà đá:

- Vũ huynh bị thương nặng như thế này, tôi là huynh đệ thân thiết, lẽ nào không cho tôi vào thăm?

Bạch Vân Phi cau mày nói một mình:

“Ôi! Khổ tâm quá! Thế này Loan muội đã nói cho hần biết bệnh tình hiện tại của Quân Vũ rồi.”

Thật ra, khi Bạch Vân Phi cứu Quân Vũ ở núi Nga Mi, thoát khỏi bàn tay thâm độc của Tô Hùng dùng đá chôn sống chàng. Việc đó Bạch Vân Phi chưa hề nói lại cho Thanh Loan, nên đầu Thanh Loan có nói với Tô Hùng chẳng qua cũng chỉ nói đến bệnh tình của Quân Vũ mà thôi.

Tô Hùng nói vừa dứt lời, đã nghe Thanh Loan thở dài, đáp:

- Tô huynh là bạn thân của Vũ ca, việc vào thăm viếng chẳng khó khăn gì. Song hiện giờ Đại tỷ đang chữa thương và nói là bệnh Vũ ca lần này rất nặng, phải chữa trong ba ngày mới bình phục. Nếu Tô huynh muốn vào thăm thì phải nán lại đợi đến ngày mai.

Sở dĩ Thanh Loan đối xử với Tô Hùng như vậy là vì nàng chưa hề biết dã tâm của Tô Hùng đã rắp tâm chôn sống Quân Vũ trong mộ đá.

Tô Hùng “ồ” lên một tiếng như có vẻ gì sợ hãi, nói:

- Sao? Bệnh tình Vũ huynh nặng nề như thế mà còn hy vọng chữa khỏi ư?

Thanh Loan tự phụ đáp:

- Đại tỷ tỷ tài năng quán thế, có việc gì mà không làm được.

Phàn Tứ Vỹ như cảm thấy tâm địa khác thường của Tô Hùng, nên chặn lời Thanh Loan, lãnh đạm nói:

- Người thật là đứa không biết điều. Người ta đã nói rõ ràng như thế sao người cứ lần khần hỏi mãi. Đừng nói trong nhà đá đang có người chữa bệnh, dẫu không có bận việc gì trong đó người cũng chẳng được vào.

Tô Hùng nhìn khuôn mặt xấu xí của Phàn Tú Vỹ rồi nheo đôi mắt tỏ cử chỉ ngạo nghễ, nói:

- Mặt đã xấu mà lời nói cũng chẳng đẹp gì. Chỉ làm khó chịu cặp mắt và lỗ tai kẻ khác. Nếu ta nhất định muốn vào đó thì người liệu có cản ta nổi không?

Phàn Tú Vỹ nổi giận, cau mày nhìn Tô Hùng. Khuôn mặt đã xấu xí lại còn làm cho kẻ khác dễ sợ hơn. Nàng cất tiếng nói giọng the thé:

- A! Té ra người đã có ý muốn nếm thử mùi Thất Bộ Đoạt Hồn Sa của ta rồi. Vậy thì cứ xông vào thử.

Thanh Loan thấy hai người khích bác nhau, lòng thấy khó chịu, xen vào:

- Thôi! Chớ gây chuyện làm kinh động Đại tỷ tỷ. Đây Tô huynh. Nếu muốn thăm viếng Vũ ca thì cứ nghỉ tại đây hai đêm, đợi Vũ ca bình phục rồi sẽ thăm cũng được mà.

Sau tiếng nói của Thanh Loan, Bạch Vân Phi cảm thấy như những bước chân bên ngoài xa dần. Nàng đoán chừng Tô Hùng đã rời cửa thạch thất rồi.

Tuy nhiên, nàng vẫn không an lòng, vì nghe Thanh Loan làm khôn, lưu Tô Hùng lại Bạch Vân Hiệp này trong hai đêm. Tô Hùng là đứa xảo quyệt, nay đến Bạch Vân Hiệp tất phải có hành động không tốt. Lưu hấn lại đây chẳng khác nào rủ kẻ cướp vào nhà.

Giữa lúc đó, Mã Quân Vũ thở một hơi dài, rồi từ từ mở mắt ra. Tiểu Điệp vội tung con dao lên sáng loé, đưa ngay đến trước mặt Quân Vũ với nét mặt lạnh lùng nói:

- Đây! Người hãy vận công đưa chân khí tập hợp vào Đan Điền để điều hành khí huyết trong kinh mạch. Sau đó phải ngồi bốn tiếng đồng hồ nữa mới mong bình phục.

Lời nói của Tiểu Điệp tuy có ý khuyên nhủ Quân Vũ cố gắng chữa bệnh, song thái độ của nàng tỏ ra hăm dọa, khiến Bạch Vân Phi cảm giác khó chịu, nàng cau mày nghĩ thầm:

“Quân Vũ mới tỉnh lại, tâm hồn chưa phục nguyên, nếu thấy thái độ của Tiểu Điệp chứa đầy hung ác, làm cho chàng không hiểu gì cả, ngỡ ngác như kẻ mất hồn.”

Chàng mấp máy đôi môi như sắp muốn hỏi điều gì, thì Tiểu Điệp đã khoát tay, nghiêm mặt bảo:

- Hãy mau nhắm mắt vận khí hành công nếu còn lười thôi ta đâm cho một dao mất mạng ngay.

Quân Vũ đưa mắt nhìn sang phía Bạch Vân Phi tỏ ý như cầu cứu, như van lơn.

Bạch Vân Phi thương hại, toan cất tiếng an ủi thì Tiểu Điệp đã ấn lưỡi dao vào ngực Quân Vũ, rạch xuống một đường, vạt áo rách toát, máu tươi rịn ra đỏ ối.

Bạch Vân Phi hoảng vía, chạy đến nói:

- Lam muội muội! Muội điên rồi sao! Chàng vừa tỉnh lại thì muội muội đã giết chàng sao.

Vừa nói, Bạch Vân Phi vừa đưa tay toan giật lấy con dao trong tay Tiểu Điệp. Nhưng Tiểu Điệp đã vung tay trái ra, một luồng chưởng phong ép thẳng tới trước ngực Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi thất kinh ngỡ ngác thối lui ba bước, chăm chăm nhìn vào mặt Tiểu Điệp.

Mặt Tiểu Điệp vẫn giữ vẻ hung hăng, không chút gì thay đổi. Nàng cầm con dao loang loáng lên, trong còn dễ sợ hơn.

Nhưng không hiểu sao Quân Vũ bỗng nhắm mắt lại, chàng tuân theo lời của Tiểu Điệp nằm im vận khí hành công.

Tiểu Điệp đứng dậy, chậm chậm ném lưỡi dao vào góc giường, rồi quay nhìn Bạch Vân Phi nhoẻo cười, nói nhỏ:

- Nếu không dọa hấn, để hấn nói chuyện, hoặc để cho hấn mơ nhìn chúng ta mãi, trong lúc nguyên khí chưa tụ nơi đan điền, thì hấn có thể bị ngưng khí và tàn tật mãi suốt đời, phí công lực của chúng ta trong hai ngày nay.

Bạch Vân Phi lúc này mới hoàn hồn, nhìn vết máu đỏ trên ngực Quân Vũ, và nói với Tiểu Điệp:

- Sao ? Vạch một vết thương trên ngực Quân Vũ là mục đích hăm dọa sao? Lối hăm dọa ấy quá nguy hiểm!

Tiểu Điệp điền nhiên đáp:

- Không có gì nguy hiểm, vết thương ở ngoài da thịt không làm chết ai. Chỉ có nội tạng bị thương mới đáng kể. Theo ý muội thì không bao giờ để một người đàn ông thấy được thái độ nuông chiều của chúng ta đối với họ.

Bạch Vân Phi đã rõ tâm trạng của Tiểu Điệp nên không hỏi nữa, để ý nhận xét bệnh tình của Quân Vũ xem diễn biến ra sao.

Lúc này Quân Vũ đã đủ sức vận hành chân khí nên chẳng bao lâu mặt chàng đã ửng đỏ, hơi thở điều hoà.

Tiểu Điệp nói:

- Tỷ tỷ xem đấy! Nếu muội không rạch cho hấn một dao vào ngực, hấn đâu có chịu nghe lời sai khiến của chúng ta. Lẽ ra phải đập cho hấn vài tát tai nữa mới đủ.

Bạch Vân Phi mỉm cười, chỏ miệng vào tai Tiểu Điệp nói:

- Ôi! Lam muội rành về tâm lý đàn ông quá! Tỷ có lẽ phải thụ giáo đấy.

Tiểu Điệp bị Bạch Vân Phi đùa cợt, đỏ mặt nói:

- Thật vậy! Mẫu thân muội là người từng trải trường đời, ắt nói không sai. Người đàn ông nào càng nhiều tình cảm, chúng ta càng phải đối xử tàn nhẫn với họ là vừa.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên Quân Vũ chống tay ngồi dậy, mắt nhìn ra cửa động như muốn chạy đi.

Bạch Vân Phi vội bước đến cản lại, nói:

- Vũ huynh vết thương mới lành, tinh thần còn kém, hãy ngồi đó dưỡng thần chớ đi bậy.

Quân Vũ trở mắt nhìn Bạch Vân Phi, rồi quay qua nhìn Tiểu Điệp, như có điều gì muốn nói. Nhìn qua sắc diện chàng lúc bấy giờ, Bạch Vân Phi biết chàng đã hồi phục, tuy sức lực còn hơi yếu.

Nàng đưa tay chỉ vào Tiểu Điệp, nói với Quân Vũ:

- Vị cô nương đây là ân nhân của Vũ huynh. Người đã chịu biết bao nhiêu khổ nhục để cứu sống Vũ huynh. Vậy Vũ huynh phải tỏ lời cảm tạ cô nương. Dầu cho cô nương có điều chi quở trách nặng lời cũng chớ nên phật ý.

Dứt lời Bạch Vân Phi nắm tay Quân Vũ kéo đến trước mặt Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp nhìn Quân Vũ với đôi mắt chẳng lành, và chẳng hề thốt ra tiếng nào.

Bạch Vân Phi thở dài, khẽ nói:

- Lam muội, Thuý bảo mẫu lúc sanh tiền đối xử với tỷ rất thương yêu mến trọng, chẳng khác nào con gái của người. Mười mấy năm nay tỷ không lúc nào quên công ơn nuôi dưỡng của Thuý bảo mẫu. Để tạ ơn ấy, ngày nào muội về Bạch Hoa Cốc, tỷ sẽ đi theo, để đến trước mộ bảo mẫu lạy vài lạy gọi là tỏ lòng tưởng nhớ.

Lam Tiểu Điệp nghe Bạch Vân Phi nhắc đến mẹ thì giật mình, vội bước xuống đất, quì mọp dưới chân Bạch Vân Phi, hai hàng nước mắt tuôn trào, cất giọng lễ phép thưa:

- Tôi biết phận tôi rồi! Tôi đã lầm lỗi nhiều, mong Công Chúa ra tay trừng phạt tôi về tội vô lễ ấy.

Bạch Vân Phi liền đưa tay đỡ Tiểu Điệp dậy và nói:

- Ôn của bảo mẫu như cha mẹ! Tỷ đâu có lòng phân chia giai cấp như vậy. Muội muội đã nghĩ sai rồi. Từ nay hai ta xem nhau như tỷ muội một nhà. Hơn nữa, phụ thân của muội muội lại là ân sư truyền nghệ cho tỷ. Xét về phương diện nào chúng ta cũng là tỷ muội. Từ nay muội muội chớ đối xử như vậy nữa mà tỷ buồn lòng.

Nói đến đây Bạch Vân Phi lại liếc sang phía Quân Vũ nói:

- Vũ huynh sao lại vô tình thế! Lam muội của tôi đã ra công cải tử hoàn sinh cho Vũ huynh. Công lao ấy không đáng được Vũ huynh nói một lời cảm tạ ư?

Mã Quân Vũ bị Bạch Vân Phi dùng lời trách móc, chàng thất kinh lễ phép đến trước mặt Tiểu Điệp chấp tay bái mấy lễ rồi nói:

- Quân Vũ tôi mang ơn cô nương cứu sống xin tạ ơn.

Tiểu Điệp không thèm nhìn đến nét mặt Quân Vũ, buông một câu nói lạnh lùng:

- Nếu không vì tỷ tỷ ta thì ta chẳng bao giờ để ý đến sinh mạng của người.

Quân Vũ nghe giọng nói lạnh như tuyết ấy, lòng buồn bã, bước vào góc phòng đứng ngẩn ngơ.

Bạch Vân Phi khẽ thở dài, kéo tay Tiểu Điệp bảo ngồi một bên, rồi dịu giọng nói:

- Dầu sao việc làm của muội muội cũng đã rồi, dầu có hần học cũng chẳng ích gì. Muội muội hãy để tâm bình thản là hơn.

Bạch Vân Phi muốn đem cái hay cái tốt của Quân Vũ ra để biện luận, làm cho Tiểu Điệp thấy công phu của nàng chữa bệnh vừa qua không phải là vô ích, nhưng nàng lại ngượng ngùng không biết nói làm sao.

Tiểu Điệp từ từ đứng dậy nói:

- Bạch tỷ tỷ! Tỷ cứ để chàng nơi đây vận hành công lực một lúc thì sức lực sẽ phục nguyên. Muội có việc cần phải ra ngoài một chút.

Bạch Vân Phi không biết Tiểu Điệp có ý gì khác chẳng, nên hỏi dồn:

- Muội định đi đâu vậy?

Tiểu Điệp nói:

- Muội tìm gặp bốn tỷ nữ, bảo chúng chuẩn bị lát nữa trở về Bách Hoa Cốc.

Bạch Vân Phi có cảm giác như tâm trạng cô gái này mỗi lúc lại dị kỳ thêm. Tuy nhiên, nàng không tiện dò xét, nên mỉm cười nói:

- Nếu muội muội đi Bách Hoa Cốc thì tỷ phải đi ra ngoài để chuẩn bị tiền muội. Bây giờ muội chỉ cách vận hành chân lực để Vũ huynh theo đó mà làm.

Tiểu Điệp thấy Quân Vũ đang cúi mặt đứng trong góc phòng, lòng không khỏi thương hại. Nàng dịu giọng nói:

- Người nên ngồi yên, nhắm mắt tịnh dưỡng trong hai tiếng đồng hồ. Điều cần nhất là phải đem chân lực tản mát trong người tụ lại Đơn Điền. Sau đó, lại dùng chân lực từ Đơn Điền điều hành các kinh mạch. Làm như thế độ ba lần thì sức khỏe sẽ trở lại như xưa.

Tuy lời nói của Tiểu Điệp lúc này đã hòa dịu hơn, song thái độ lạnh nhạt của nàng vẫn không thay đổi.

Bạch Vân Phi bước đến gần Quân Vũ nói nhỏ:

- Hãy mau theo lời ấy mà làm! Đợi tôi một chút nhé! Tôi sẽ đi tìm Thanh Loan đưa vào đây thăm huynh.

Quân Vũ nhìn Bạch Vân Phi như muôn ngàn lưu luyến. Tuy vậy, chàng cũng chẳng nói lên lời nào, vội ngồi xếp dưới đất, nhắm mắt hành công.

Bạch Vân Phi thấy vậy thương tâm, muốn dắt chàng lên giường, nhưng lại ngượng ngùng vì trước mặt nàng còn có Tiểu Điệp, một cô gái khắc kỷ với con trai, nên đành bỏ qua, để cho Quân Vũ ngồi dưỡng đất.

Tiểu Điệp từ từ bước ra khỏi thạch thất. Bạch Vân Phi cũng hối hả nối gót theo sao.

Quân Vũ sau khi được Tiểu Điệp dùng chân khí cứu chữa, các kinh mạch đã thông đều đặn, âm độc Thái Âm Thần Công của Tô Hùng điểm vào giờ đây cũng đã được Tiểu Điệp

dùng sức đuổi ra ngoài hết. Do đó, chàng thấy người thư thái, chỉ cần tập trung chân khí vào đờn điền là trở lại bình thường rồi.

Trong lúc chàng đang nhắm mắt vận hành cơ thể thì bỗng ngoài cửa có một luồng gió nhẹ thổi vào, tiếp đó một bóng người chớp động.

Quân Vũ mở mắt nhìn ra thì thấy đó là Tô Hùng.

Trên môi Tô Hùng đã nở sẵn một nụ cười. Hắn phóng mình đến gần Quân Vũ, trở mắt nhìn chàng một lúc rồi hỏi lớn:

- Vũ huynh thật đầy phúc đức! Tôi không ngờ hôm nay chúng ta còn được trông thấy mặt nhau.

Quân Vũ thở dài, than:

- Trải qua một thời gian tôi gặp nhiều đại nạn, tấm thân chết sống khó lường. Tôi có cảm giác như mình vừa trải qua một cơn mộng.

Đến đây Quân Vũ suy nghĩ một lúc rồi buột miệng hỏi:

- Tô huynh! Hình như tôi có gặp Tô huynh ở núi Nga Mi, lúc đó tôi đang bị thương nặng, chẳng biết trí nhớ của tôi có đúng như vậy chăng?

Tô Hùng giật mình, nhưng thầm nghĩ một lúc hắn đoán chắc Quân Vũ không thể nhớ ra, nên bình tĩnh trả lời:

- Khi đó Mã huynh bị một thiếu nữ áo đen bắt nhốt trong một hang đá. Tôi phải chạm tay với hắn.

Quân Vũ nói:

- Người con gái đó là một nữ kiệt, lừng danh trên giang hồ, tên là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Chắc Tô huynh đánh không lại nàng.

Nếu trường hợp thường, câu nói của Quân Vũ sẽ làm cho Tô Hùng bất bình. Vì hiện tại võ công của hắn đã đến mức siêu quần, đối với Ngọc Tiêu Tiên Tử hắn còn kể ra gì. Nhưng nơi đây Tô Hùng cố giấu hành động phản phúc của hắn nên mỉm cười tiếp lời Quân Vũ:

- Phải! Phải ! Việc này nói ra quá xấu hổ! Tôi, một tấm thân đường đường nam tử mà không địch nổi một đứa đàn bà, để nó đánh lọt xuống hồ, thật thẹn làm sao!

Quân Vũ thành thật nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nhân vật thành danh, Tô huynh đâu bị nàng đánh bại cũng không phải là điều tủi nhục.

Tô Hùng làm ra vẻ thương tâm nói:

- Thắng bại cũng chẳng kể gì! Tôi chỉ hối hận không cứu được Mã huynh.

Quân Vũ quyển luyện nhìn Tô Hùng nói:

- Tô huynh vì tôi mà phải bị Ngọc Tiêu Tiên Tử đánh lộn xuống hồ, tai nạn đó cũng đủ cho tôi thấy rõ tấm lòng chung thủy của Tô huynh rồi. Dầu Tô huynh không cứu được tôi, song ơn ấy tôi chẳng thể dám quên.

Tô Hùng đắc ý cười hề hề nói:

- Lúc này Lý sư muội có kể rõ thương thế của Vũ huynh cho tôi nghe, nhưng lúc ấy Vũ huynh đang bận chữa thương, không tiện vào thăm viếng, nên tôi phải chờ bên ngoài.

Quân Vũ nói:

- Nếu vậy để tôi vận thêm vài lần công lực cho khí huyết điều hòa rồi sẽ cùng Tô huynh tìm một nơi yên tĩnh mà tâm sự. Tôi có nhiều việc đang muốn nhờ đến Tô huynh.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì bên ngoài nhà đá nghe tiếng nói lạnh lạnh của Thanh Loan:

- Người ấy là bạn thân của Vũ ca, lẽ nào muội lại bạc đãi được.

Tiếp đó lại có tiếng Bạch Vân Phi hần học:

- Loan muội chớ nên tin như vậy. Hấn là một đức độc ác, lại điêu ngoa xảo quyết. Cứ theo lối ăn mặc và cử chỉ của hấn cũng rõ rồi. Nay mai tỷ sẽ nói rõ cho muội nghe hành động của tên gian hùng nam không ra nam, nữ không ra nữ đó.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Tô Hùng đoán biết Bạch Vân Phi cùng với Thanh Loan đang vào nhà đá.

Hấn thất kinh không biết chốn tránh nơi nào được. Nhưng mưu cơ của hấn rất nhanh. Hấn liền đưa tay nắm ngay huyết Mạch Môn của Quân Vũ, giả cách nói:

- Mã huynh! Tôi giúp Mã huynh một tay để vận hành kinh mạch xem sao

Hấn vừa nói dứt lời, thì Bạch Vân Phi xuất hiện.

Bạch Vân Phi thấy Tô Hùng đang đứng bên Quân Vũ, tay để lên Mạch Môn huyết thì thất kinh vội dừng bước.

Mạch Môn huyết là một yếu huyết của con người. Tô Hùng chỉ cần dùng sức đẩy vào một cái là đã đánh chết Quân Vũ ngay. Như vậy làm sao Bạch Vân Phi không kinh sợ.

Tô Hùng nắm vững Mạch Môn huyết của Quân Vũ rồi, biết Bạch Vân Phi không đủ can đảm đột kích hấn nữa. Hấn nhẹ nhàng cười khúc khích, nhìn vào mặt quân Vũ nói:

- Mã huynh bệnh tình đã bớt nhiều rồi, chỉ cần vận hành chân lực là có thể bình phục hấn ha... ha... ha...

Bạch Vân Phi mỉm một nụ cười mỉa mai:

- Hừ, thật là mèo khóc cho chuột! Thôi, đừng giả lòng từ bi nữa.

Tô Hùng tuy nói chuyện với Quân Vũ, nhưng mắt lại nhìn chòng chọc vào Bạch Vân Phi. Hắn đã dự ý sẵn, nếu Bạch Vân Phi bất thần nhảy đến, thì hắn bóp chết Quân Vũ tức khắc.

Ngoài ra, đôi mắt hắn lại còn một tà ý nữa, vì Bạch Vân Phi lúc này không mặt nam trang, mà mặc quần trang bó sát vào người. Những nét kiều diễm bộc lộ như một đóa hoa thiên nhiên, làm cho lòng hắn ngáy ngất. Hắn nhìn mãi cũng không bao giờ thấy chán mắt được.

Bạch Vân Phi thấy đôi mắt hắn dính liền với thân nàng, nổi giận hét lớn:

- Người nhìn gì thế?

Vừa nói nàng vừa phóng tới, đô mắt sòng sọc như muốn đập nát đầu Tô Hùng.

Tô Hùng nhanh tay đẩy nhẹ vào Mạch Môn huyết của Quân Vũ một cái làm cho Quân Vũ cả mình run rẩy, té nhào phía trước.

Bạch Vân Phi thất kinh, nhảy lùi lại mấy bước.

Tô Hùng đắc ý cười hà hà, nói với Quân Vũ:

- Mã huynh hãy mau vận khí hành công, hiện giờ chân khí trong người Mã huynh đang tản mát nếu tinh thần không ổn định sẽ nguy đến tính mạng ngay.

Bạch Vân Phi thấy Tô Hùng muốn hại Quân Vũ mà hắn lại dùng lời dịu ngọt, làm như đang giúp đỡ Quân Vũ chữa thương, lòng nàng căm tức vô cùng, không dám hở môi, mắng thầm:

“Ồ! Tên này đều giả nhất đời.”

Quân Vũ đang nhắm mắt vận hành chân lực, bị Tô Hùng đẩy nhẹ vào Mạch Môn một cái làm toàn thân kích động, máu như muốn chảy ngược lại. Chàng mở mắt nhìn Tô Hùng không hiểu gì cả. Chẳng lẽ Tô Hùng bảo là giúp cho chàng hàng công mà lại hại chàng sao?

Ôi, Quân Vũ đâu phải là con người ngu xuẩn mà không hiểu, nhưng lòng chân thật đối với bạn bè không cho phép Quân Vũ nghĩ đến lòng hiểm độc của Tô Hùng.

Thấy Tô Hùng hối thúc chàng nhắm mắt vận nội công, Quân Vũ lại nghe theo, cố gắng ngồi im điều động huyết mạch.

Bạch Vân Phi đã có ý định thừa lúc Tô Hùng bất ý, phóng tới đột kích giải nguy cho Quân Vũ, nhưng nàng liệu Tô Hùng võ nghệ siêu phàm, nàng không sao đoạt được cơ hội đó.

Suy tính một lúc, Bạch Vân Phi chiếu đôi mắt sáng vào mặt Tô Hùng hỏi:

- Người hại Quân Vũ làm gì? Nếu có cần điều gì cứ nói, chúng ta sẽ thương lượng.

Biết Bạch Vân Phi đã vì sinh mệnh Quân Vũ mà nhượng bộ, nên Tô Hùng đắc ý cười hề hề nói:

- Điều thứ nhất chúng ta không ai được nhắc lại câu chuyện đã qua để gây oán thù cho nhau.

Bạch Vân Phi “xì” một tiếng đáp:

- Người không đủ sức gánh chịu những hàng động của người làm! Thôi được ta cũng chiều ý, nhưng lời hứa đấy phải trong thời gian nào thôi, chẳng lẽ suốt đời ta phải dấu kín sao?

Tô Hùng nói:

- Lấy thời gian một tháng! Thời gian ấy không dài chứ.

Bạch Vân Phi gật đầu:

- Không dài mà cũng không ngắn. Người còn muốn điều gì nữa chẳng?

Tô Hùng nói:

- Điều thứ hai là trong một tháng, hai bên không được động chạm nhau.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Có phải người muốn ở lại nơi đây chẳng?

Tô Hùng cười ha hả, nói:

- Đúng thế! Ta muốn ở đây cùng các người đùa chơi trong thời gian một tháng rồi hãy đi cũng không muộn.

Bạch Vân Phi tuy không vừa lòng, nhưng thấy tay phải Tô Hùng cứ lăm le nơi Mạch Môn huyết của Quân Vũ làm cho nàng e ngại không an, buộc lòng nàng phải ứng thuận, đáp gọn:

- Được !

Tiếng nói của Bạch Vân Phi vừa dứt, Tô Hùng cười lên một tràng dài rồi nhắm mắt lại dùng nội lực chuyển hơi qua Mạch Môn huyết của Quân Vũ giúp cho Quân Vũ điều hành nội lực.

Quân Vũ cảm thấy một luồng hơi nóng chạy khắp người, đẩy các mạch máu hoạt động, và chân lực của chàng tức khắc trở về đơn điền.

Bạch Vân Phi thấy vậy an tâm ngồi nhìn.

Nội công của Tô Hùng lúc này không phải là thường. Do đó, chỉ phút chốc Tô Hùng giúp cho Quân Vũ lấy lại đầy đủ chân lực.

Thật ra việc làm này Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp có thừa sức, nhưng có đều là đàn bà, họ chỉ có thể đụng chạm vào người Quân Vũ trong lúc chàng bị mê man bất tỉnh. Còn khi sinh lực chàng đang phục hồi mà bị một động chạm nào đó có thể gây xúc cảm thì đó là gây thiệt hại lớn cho chàng.

Tuy Tô Hùng là đứa nham hiểm độc ác, nhưng lúc này Quân Vũ được đẩy sang Mạch Môn một làn nội lực kể cũng may mắn lắm.

Qua một lúc, Quân Vũ mở mắt nhìn Bạch Vân Phi, mỉm cười nói:

- Bây giờ sức lực tôi đã bình phục như xưa rồi.

--- oOo ---